

Morten Lange: Det er ganske karakteristisk, at i de mere principielle bemærkninger, adskillige af ordførerne har fremsat ved behandlingen af dette lille lovforslag, har spørgsmålet om præsteuddannelsen været i højere grad i centrum, end man måske kunne have forventet. I virkeligheden forekommer det mig at være helt naturligt, når det ærede medlem hr. Gottschalck-Hansen siger, at universitetet, hvad angår præsteuddannelsen, kun kan svare til en brevscole. Jeg synes, det var meget pænt sagt om universitetet, og jeg håber, at denne tendens i fremtiden må blive yderligere udbygget. Jeg tror i virkeligheden, at en naturlig udvikling vil gå i retning af, at de teologiske discipliner, som i dag studeres ved universitetet, finder deres naturlige plads ved de humanistiske fakulteter, hvor de har deres tilhørsforhold, og hvor de metoder, som i lang tid har været gængse for den humanistiske forskning, i stigende grad også karakteriserer den teologiske. Noget sådant vil naturligvis ikke betyde, at kommende præster ikke skal have universitetsuddannelse, men den egentlige præstelige uddannelse vil i så fald i langt højere grad falde uden for universitetets rammer. Vi har i forvejen et pastoralseminarium, og man har her et forslag om et efteruddannelsesinstitut. Jeg tror i virkeligheden, at en omlægning af præsteuddannelsen, som lægger, skal vi sige det egentlige moment og hele spørgsmålet om, hvad der ellers hører med til den egentlige præstegering, uden for universitetets rammer, vil være en god vej frem. Vi har måske i virkeligheden i den sidste tid bevæget os mere ad denne vej, end vi rigtig har tænkt på. Vi har for nylig vedtaget en lov om, at præster kan blive ordineret uden at have nogen teologisk eksamen — eller rettere givet udvidet hjemmel dertil — og meget tyder på, at den udvikling, jeg har skitseret, måske ligger nærmere, end man kunne have tænkt sig.

Det er min bevæggrund til at anse dette lovforslag for at pege i den rigtige retning. Jeg tror, der er en sund tendens i lovforslagets sigte. Naturligvis kan man sige — og det vil jeg gerne gøre ved denne lejlighed — at sådanne forslags gennemførelse også er afhængige af økonomien. Man kunne sikkert med rette påstå, at en lang

række andre fag i langt højere grad trænger til en systematisering og udbygning af efteruddannelsen. Man kunne jo bede om mange flere donatorer, der ville skænke større eller mindre godser, som kunne huse den slags efteruddannelsescentre. Vi behøver mange af dem. Jeg er temmelig sikker på, at staten også bliver nødt til at tage initiativet i den retning i hele udbygningen af vort undervisningssystem. Jeg skal ikke være så smålig, at jeg vil vurdere det regnestykke ud fra, om det skal koste en halv eller en kvart million kroner mere, for de øvrige efteruddannelsesopgaver har et sådant omfang, at jeg tror, at det er bevilninger af en anden størrelsesorden, der er brug for, så det skal ikke være en økonomisk skepsis, der skal få mig til at sætte mig imod dette lovforslag.

Jeg anser som sagt lovforslagets tendens for at være sund, så jeg kan, naturligvis under forbehold af, hvorledes administration o. s. v. bliver forelagt os i udvalget, give min tilslutning til, at lovforslaget må nyde fremme i tinget. Det kan måske synes, som om tilslutningen her næsten gives af et unisont folketing, men det kan selvfølgelig også være gavnligt en gang imellem at vise, at vi kan blive enige om småting, selv om vi måske ikke er enige om de principielle baggrunde, hvorpå disse sager bliver ført frem.

Bækgaard: Lovforslaget om oprettelse af et efteruddannelsesinstitut for præster kan mit parti principielt give tilslutning, da landets præster gennem privatarrangerede konventer og kursus på universiteter og arrangementer, hvor præster har diskuteret med lærere, læger og lægfolk med flere, tydeligt har vist, at de i deres daglige gerning har behov for en sådan efteruddannelse. Med den stærke udvikling, vort samfund har været og er inde i, kan det være uhyre vanskeligt for præster i de forskellige egne at have forståelse for det, der sker fagligt og kulturelt i deres sogn, såfremt de kun har deres teologiske universitetsuddannelse som grundlag, hvilket jo for de ældre præsters vedkommende ligger mange år tilbage. Det er mit bestemte indtryk, at den præst, der med kyndig viden og velunderret medleven kan deltage i det samfundsliv, der leves i et sogn, er langt bedre